

Bartimeu

Și au venit la Ierihon. Pe când ieșea din Ierihon cu discipolii săi și cu o mulțime numeroasă, un cerșetor orb, Bartimeu...

19.04.2012

Și au venit la Ierihon. Pe când ieșea din Ierihon cu discipolii săi și cu o mulțime numeroasă, un cerșetor orb, Bartimeu, fiul lui Timeu, ședea la marginea drumului. Auzind că este Isus din Nazaret, a început să strige și să spună: "Isuse, Fiul lui David, îndură-te de mine!" (Mc 10, 46-47)

„Vă sfătuiesc să meditați cu calm clipele care preced minunea, pentru a întipări bine în mintea voastră o idee precisă: Cât sunt de diferite sărmanele noastre inimi în comparație cu Inima milostivă a lui Isus! O idee care vă va fi mereu utilă, în special în ceasul încercării, dar și când trebuie să dăm un răspuns generos în ocupațiile obișnuite și în ocaziile eroice.

Mulți îl certau pentru a-l face să tacă (Mc 10, 48). Cum s-a întâmplat cu tine când ai avut senzația că Isus trecea alături de tine. Inima bătea foarte tare în tine, și chiar și tu ai început să strigi, smuls dintr-o neliniște intimă. Și prietenii, obiceiurile, comoditatea, ambientul..., toți te sfătuiau: Taci, nu striga! Pentru ce să-l chemi pe Isus? Nu-L incomoda!

Dar sărmanul Bartimeu nu a dat ascultare, dimpotrivă insista cu mai multă energie: Fiul lui David, ai milă

de mine! Domnul care l-a auzit din primul moment, îl lăasă să persevereze în rugăciunea sa. Cum face cu tine. Isus simte prima invocație a sufletului nostru, dar așteaptă. Ne vrea convinși că avem nevoie de el; ne vrea insistenți în rugăciune, încăpăținați, ca acel orb care s-a oprit pe calea care ieșea din Ieriho.

(...) Atunci Isus s-a oprit și a spus: Chemați-l. Unii dintre cei mai buni care îl înconjurau au spus orbului: Curaj! Ridică-te, te cheamă! (Mc 10, 49). Este vocația creștină! Însă chemarea lui Dumnezeu nu este una singură. Ci, Domnul ne caută în orice moment: Ridică-te – ne spune – ieși din lenea ta, din comoditatea ta, din egoismul tău meschin, din problemele mici ale tale fără importanță. Dezlipește-te de pământ, tu care stai pe el plat, meschin, diform. Câștigă înălțime, greutate, volum și viziune supranaturală.

Acel om, aruncând mantaua, a sărit în picioare și a venit la Isus (Mc 10, 50).
A aruncat mantaua! Nu știi dacă te-ai aflat vreodată în zona de război. Mie mi s-a întâmplat, cu mulți ani înainte, de a trece uneori pe câmpul de bătălie, la puține ore după sfârșitul unui lupte; și acolo, părăsiți pe sol, erau cuverturi, ploști și ranițe pline de amintiri de familie: scrisori și fotografii ale persoanelor dragi...! Șu nu aparțineau celor învinși; erau ale învingătorilor! Toate acele lucruri constituiau o piedică pentru a alerga mai rapid să cucerească pozițiile dușmane. Ca pentru Bartimeu, pentru a alerga după Cristos.

Să nu uităm că pentru a ajunge până la Cristos este necesară jertfa; să aruncăm tot ceea ce ne împiedică, învelitoare, ranițe, ploști. Astfel tu trebuie să avansezi în lupta pentru gloria lui Dumnezeu, în această luptă de iubire și de pace cu care vrem să extindem împărăția lui Cristos.

Pentru a sluji Biserica, pe Pontiful Roman și sufletele, trebuie să fii gata de a renunța la tot ceea ce împiedică; să rămâi fără învelitoare care este adăpost în nopțile reci; fără acele amintiri de familie; fără răcorirea apei. Lecție de credință, lecție de iubire. Pentru că Isus este iubit așa.

Și imediat începe un dialog divin, un dialog minunat, mișcător și arzător, pentru că în acest moment tu și eu suntem Bartimeu. Isus mișcă buzele sale divine și întreabă: *Quid tibi vis faciam?*, Ce vrei să-ți fac? Și orbul către el: Învățătorule, ca eu să văd! (Mc 10, 51). Este atât de logic!

Și tu, vezi bine? Nu ți s-a întâmplat uneori ca orbului din Ieriho? Nu pot să fac mai puțin decât să reamintesc că, meditând cu mulți ani înainte acest pasaj, și presimțind că Isus aștepta de la mine ceva – nu știam ce – am compus *rugăcinii jaculatorii*: Doamne ce vrei? Ce îmi ceri?

Presimțeam că îmi cerea ceva nou, și fraza: *Rabboni, ut videam* – Învățătorule, să văd – m-a pus să-l invoc pe Cristos într-o continuă rugăciune: Doamne, să se împlinească ceea ce tu îmi ceri.

(...) Dar să ne întoarcem la scena care se dezvoltă la ieșirea din Ieriho. Acum Cristos vorbește cu tine. Îți spune: Ce vrei de la mine? Fă ca eu să văd! Și Isus: *Mergi, credința ta te-a salvat. Și îndată redobândind vederea a început să-l urmeze pe cale* (Mc 10, 42)

A-l urma pe Isus de-a lungul drumului. Tu ai înțeles ceea ce Domnul îți propunea și te-ai hotărât să-l însoțești de-a lungul drumului. Caută să mergi pe urmele sale, să te îmbraci cu hainele lui Cristos, să fii Cristos tu însuși: credința ta, atunci, credința în lumina pe care Domnul îți va comunica, trebuie să se arate în

fapte și în jertfă. Nu te înșela, nu te gândi că descoperi căi noi.

Credința pe care El ne-o cere este aceasta: a ține pasul cu fapte pline de generozitate, smulgând, îndepărtând de la noi tot ceea ce ne împiedică”

Prietenii lui Dumnezeu, 195-198

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
bartimeu/](https://opusdei.org/ro-ro/article/bartimeu/) (03.04.2026)